

Autystyczne zachowania u anorektyczek

7 lutego 2017

Kobiety z anoreksją przejawiają cechy autystyczne. Są one widoczne nawet wtedy, gdy zaburzenia odżywienia znajdują się pod kontrolą i waga powraca do normy. Psycholog z Sahlgrenska Academy podkreśla, że podobieństwa między anoreksją i autyzmem widać również w części mózgu odpowiedzialnej za przetwarzanie społeczne.

„Tradycyjnie zaburzenia odżywiania łączy się z fiksacją na jedzeniu i wadze, ale u osób z anoreksją występuje wiele myśli i zachowań, które wcześniej uznawano za typowe dla autyzmu” – wyjaśnia dr Louise Karjalainen.

Szwedka podkreśla, że od dawna wiadomo, że u osób z autyzmem występują problemy z odżywianiem. Nie było jednak jasne, czy typowe autystyczne zachowania dot. jedzenia istnieją także u chorych z anoreksją.

Jedna z grup badanych przez Karjalainen składała się z ok. 30 kobiet w wieku 15-25 lat. Okazało się, że po roku, kiedy ich stan zdrowia zaczął się generalnie poprawiać, typowe dla autyzmu negatywne wzorce myślowe i zachowania związane z jedzeniem nadal występowały. „W ciągu roku ich ogólne wzorce jedzenia się poprawiły, ale należy odnotować, że autystyczne zachowania w czasie posiłków utrzymały się na tym samym poziomie.”

Nieznośny zapach jedzenia, głośno jedzący towarzysz czy ogólnie idea jedzenia z innymi to rzeczy, które mogły wywołać regres nawet bardzo długo po ostrej fazie anoreksji. „Poznawczo dana osoba funkcjonuje po odzyskaniu normalnej wagi lepiej, ale społeczne aspekty posiłku nadal są dla niej niekomfortowe.”

Dodatkowo Karjalainen zaobserwowała problemy z wielozadaniowością. „Jednoczesne krojenie pokarmu i przeżuwanie stanowiły wyzwanie. To zjawisko częste wśród autyków, którego wcześniej nie zauważono u anorektyczek [...]. Częściowo może chodzić o jedzenie i lęki dot. wagi, ale to aż nadto jasne, że w grę wchodzi również czynniki społeczne.”

Podczas rezonansu magnetycznego okazało się, że tak jak u kobiet z autyzmem, u anorektyczek występuje pocienienie substancji szarej w obszarze tuż za płacami skroniowymi. Czegoś takiego nie było u zdrowych kobiet ani u mężczyzn z autyzmem. „To oczywiste, że terapia anoreksji musi się koncentrować na odżywianiu. Pierwszorzędną kwestią jest bowiem ratowanie życia. Istnieją jednak także inne czynniki, które zmniejszają prawdopodobieństwo nawrotów i uzdrawiają człowieka na wszystkich poziomach” – podsumowuje Karjalainen.

Autorstwo: Anna Błońska

Na podstawie: Sahlgrenska.gu.se

Źródło: KopalniaWiedzy.pl